
Lukáš Erba: Když člověk chce, tak to jde, musí jen chvíli hledat

---

Lukáš Erba (1984) pochází z Kladna, na FHS absolvoval bakalářský obor [Studium humanitní vzdělanosti](#) a následně magisterský obor [Studia občanského sektoru](#). Pracuje v reklamní produkci Boogiefilms a také jako umělecký fotograf.

Proč sis vybral studium na FHS? Z jaké střední školy ses tam dostal?

Vystudoval jsem Gymnázium Václava Beneše Třebízského ve Slaném a poslední rok studia jsem, asi jako většina maturantů, řešil, kam dál. Vybíral jsem si mezi Fakultou tělesné výchovy a sportu (FTVS UK), protože ke sportu jsem byl vedený už od mala, a [Fakultou humanitních studií](#) (FHS UK), kde mě zaujala osobnost Jana Sokola. FHS jsem si nakonec vybral hlavně kvůli němu, protože mě v posledním ročníku na střední škole zaujaly jeho filosofické texty a politické názory.

K tomu je ještě třeba říct, že jsem se na FHS napoprvé nedostal, a to kvůli nedostatečným jazykovým schopnostem. Při přijímačkách jsem totiž nedokázal dobře pracovat s anglickým textem. Sice jsem se dostal na FTVS, to byl obor zdravotní pomoc tělesně postiženým, ale rozhodl jsem se, že odletím do Austrálie, kde se pořádně naučím jazyk, a pak se po roce vrátím a zkusím přijímačky na FHS znovu.

Takže hlavní důvod, proč jsem šel na FHS, byl [Jan Sokol](#). Vedlejší pak humanitní vědy jako takové. Cítil jsem, že nechci studovat žádný čistě ekonomický obor a nechci ani jít na žádnou technickou školu. To jsem celou dobu věděl, ale dále jsem si nebyl jistý a pořád jsem hledal smysl svého dalšího, akademického vzdělávání. Je vtipné, že FHS má takové dvě přezdívky: jedna je *Fakulta Honzy Sokola* a druhá je *Fakulta hledající smysl*. Jakoby se tyto dvě „zkratky“ ve mně reflektovaly a já jsem věděl, že na FHS chci jít, i když jsem ještě netušil, co mě přesně čeká. Věděl jsem jen, jaké směry se na FHS studují a že první ročník je otevřený, než se člověk dále vyprofiluje. Během příprav na přijímací zkoušky jsem četl doporučené knížky a dělal si z nich výpisky a nějak jsem z toho pochopil, o co půjde – naučit se číst a psát. To je asi také to hlavní, co jsem si z FHS odnesl, a co mi hodně pomohlo v dalším profesním postupu.

Kdybys měl popsat světlé a stinné stránky studia na FHS, jaké by to byly?

Je to možná taková moje interpretace té školy jako takové: mám pocit, že FHS má dva druhy studentů – jedni jsou ti, co tu školu téměř až bezmezně milují, a pak je zde druhá skupina studentů, kteří se ve studiu plácají celé čtyři roky a většina jich tu školu ani nedokončí. Proto má ta škola tak vysokou „úmrtnost“ vzhledem k tomu, kolik na začátku bakalářského stupně studia přijme studentů a kolik je na konci absolventů.

Já jsem měl velké štěstí v tom, že jsem se na začátku přichomýtl právě do takové skupinky nadšenců, kteří tu školu bezmezně milovali. Ta skupina se vytvořila kolem doc. Zdeňky Pince na Kořenech evropské tradice a zde jsem rychle pochopil, že aby člověk tu školu úspěšně dokončil, a to nemyslím úspěšně vzhledem k tomu, že dostane na konci diplom, ale aby si z té školy opravdu něco odnesl, tak je strašně důležité, aby byl v té škole aktivní nejenom ve smyslu splněných zápočtů, ale aby se také nějak podílel na vysokoškolském životě své alma mater.

Takže pro mě ty vysokoškolské zkušenosti, abych se vrátil k původní otázce, byly veskrze pozitivní, a ač se to zdá možná neuvěřitelné, tak si nyní nevzpomenu na jedinou špatnou věc, která by mě nějak poznamenala. Nebudu počítat nějaké atesty, které jsem neudělal na první pokus, ani nějaké neúspěchy, které jsem zažil, protože i z těch neúspěchů jsem si vždycky něco vzal.

Máš s fakultou spojený nějaký hodně silný zážitek?

Myslím, že ač ta fakulta přijme na začátku třeba 700–800 lidí, tak pro mě se ty silné zážitky vždy paradoxně odehrávaly na osobní rovině. Velmi mě poznamenaly osobní rozhovory s vyučujícími, ať už to bylo v rámci řešení nějakých studijních problémů nebo v rámci obhajob referátů na knížky (*DKIB*). Nešlo o to, že by člověk něco odvyprávěl a dostal zápočet, ale o to, že měl možnost bavit se dvacet minut s někým, kdo danému problému daleko víc rozumí, a většinou se během těchto kolokvií dozvěděl mnohem víc, než by čekal.

Další silné zážitky mám také z různých večírků, na kterých jsem mohl být nebo se na nich nějak podílet, a z různých pobytů mimo fakultu jako byla *Letní škola*. Účast na těchto akcích, které šly nad rámec toho povinného, to byly asi ty nejhezčí zážitky – např. Modré pondělky.

Po bakalářském studiu humanitní vzdělanosti sis vybral magisterský obor Studium občanského sektoru – co tě na něm zaujalo?

Tohle bych měl upřesnit. Vzhledem k tomu, že jsem psal bakalářskou práci u Jana Sokola, která se zabývala odpuštěním a odpovědností, což bylo téma, které spadalo do filosofické antropologie a částečně do religionistiky, tak jsem se rozhodl, že na magisterské studium půjdu do Brna studovat čistou filosofii. Zjistil jsem ale, že mi FHS a Praha chybí, a vlastně jsem se nikdy nesžil s tím, že bych měl magistra udělat v Brně, a tak jsem se po roce vrátil zpátky na FHS. Podal jsem si přihlášku na Filosofickou antropologii a na Studium občanského sektoru a na oba obory jsem se dostal. První rok jsem se je pokusil studovat zároveň, ale Filosofickou antropologii jsem po roce ukončil a zůstal jsem jen na Studiu občanské společnosti.

A k té otázce, proč právě Studium občanského sektoru: zajímal mě občanský aktivismus. I v tomhle oboru jsem se našel, ale trochu se s tím přičila potřeba být samostatný a vydělávat. To, co jsem vystudoval, mě posunulo dál spíš na osobní rovině, a nikoli na rovině profesní.

Když jsme se dostali k profesní rovině, čemu se profesně věnuješ?

Od svých dvaceti let se pohybuji v reklamě. Někdy během studií druhého ročníku na *Katedře studií občanské společnosti* jsem začal na plný úvazek pracovat ve filmové produkci. Jelikož tato práce je hodně fyzicky i psychicky náročná, tak jsem potřeboval nějaký ventil, kterým bych odbourával stres. Tím ventilem se pro mě stalo focení. Na bakalářském studiu to byl můj koníček, ze kterého se za 10 let stala jedna z věcí, kterými se žívím, nebo alespoň přžívuji.

Co se na svých fotografiích snažíš zachytit?

S focením se to má tak, že když se mu člověk nevěnuje na sto procent, tak je v dnešní době hrozně těžké se jako fotograf uživit. Ten hlavní rozdíl mezi profesionálem a amatérem totiž spočívá v tom, že amatér zakázku fotit nemusí, když nechce. Když jsem se pokoušel fotografií žít, tak jsem měl problém s tím, že aby člověk vydělal peníze a uživil rodinu nebo alespoň sebe, tak musí brát i práci, kterou dělat nechce. Rozhodl jsem se, že se takovým fotografem nestanu. Začal jsem fotit zadarmo, ale náměty jsem si vybíral, a postupem času mě to začalo i žít. Začal jsem např. dělat workshopy u Fotoškoda. Našel jsem si v tom vlastní cestu stejně, jako jsem ji našel i ve studiu. Když člověk chce, tak to jde, musí jen chvíli hledat.

Při portrétování se vždy snažím vyfotit člověka tak, jak ho já vidím – je to vždy moje interpretace daného. Před pěti lety jsem začal fotit portréty výtvarníků v ateliérech, vždycky mě totiž bavilo pracovat s lidmi. Aby byl člověk dobrým portrétním fotografem, tak nestačí jen někam přijít a zmáčknou spoušť, ale jde o to s tím člověkem komunikovat a dostat ho do takového rozpoložení, aby mezi vámi vzniklo určité spojení. Přičemž studium na FHS, obecná rovina vzdělání, mi v komunikaci s lidmi vždy pomáhá. Nicméně tento rok jsem se dal na trochu jiný styl focení, víc dokumentární. Je to vlastně úplně něco jiného. Můžete se podívat na webu (www.lukaserba.com).

V čem se tvoje tvorba proměnila?

V tom, že jsem se focení portrétů přesytil. To byl vždycky můj problém, že když dělám něco hodně dlouho, hledám cesty, jak to udělat zajímavé, a ono je jich čím dál tím méně. Když jsem pak vyzoroval, že se začínám opakovat, uvědomil jsem si, že ten ventil potřebuju upustit nějak jinak. Začal jsem proto fotit v dokumentárním stylu na ulicích. Je to taková moje osobní výpověď o tom, jak já teď vidím svět. Fotím s bleskem a hodně z blízka. Dostávám lidi do konfrontace, do nějaké situace, ve které se ocitnou v momentě, kdy exponuji. Je to trochu netradiční styl, zde v Čechách takto moc lidí nefotí, ale v Americe pár takových fotografů je.

A čemu se věnuješ v produkci?

V produkci jsem začínal na asistentské pozici, poté jsem dělal koordinátora, ale nakonec jsem se našel v marketingu a dělám PR firmy. Podílím se na image, propaguju práci, kterou točíme, píšou o ní, tedy dělám copywritera, díle obrazového editora pro režiséry.

Pro koho jste třeba dělali reklamu? Kde bychom mohli vidět vaši práci?

Hlavně v televizi, kinech, na internetu. Produkční svět v Praze není moc veliký, a jestli sleduješ televizi, tak tam běží hodně reklam od nás: z těch velkých klientů třeba poslední série T-Mobilu nebo reklamy pro klienta Škoda. Když se podíváš na naše stránky www.boogiefilms.com, tak tam jsou všechny naše práce pro klienty z celého světa.

A stiháš se věnovat ještě něčemu dalšímu kromě práce a focení?

Mám doma roční holčičku Fridu a manželku Soňu, takže veškerý volný čas se snažím věnovat rodině. Je to věčný boj s časem, který občas prohrávám.

Jana Fikejsová

13. 12. 2016